

**SANDRA
BERG**

Molly's dagboek

PAARDEN & PASSIE

Uitgeverij Cupido

Omslag: Studio Bloss

Wijzigingen omslag 2^e druk: Mat-Zet bv, Soest

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Molly's Dagboek: Paarden & Passie

ISBN 978-94-6204-082-3

1^e druk 2013

2^e druk 2016 (licht gewijzigd)

© 2016 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2016 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Mijn opbrengst van dit boek gaat volledig naar het Brooke Hospital for Animals Nederland.

Brooke helpt werkpaarden en -ezels van straatarme mensen in ontwikkelingslanden.

De toegewijde lokale dierenartsen en Brooketeams geven gratis diergeneeskundige hulp, voorlichting en cursussen aan gemeenschappen in Egypte, India, Pakistan en Jordanië.

Het doel van Brooke is om met de bewezen duurzame oplossingen duizenden werkpaarden en -ezels te helpen, evenals de eigenaars die van deze dieren afhankelijk zijn, daar waar dit het hardst nodig is. Dit wordt onder meer bereikt door partnerschappen aan te gaan met lokale dierenhulporganisaties en oplossingen met hen te delen.

Sandra Berg

*Ga voor meer info over
Brooke Hospital for Animals Nederland
naar <http://www.brooke.nl>*

PROLOOG

Ik ben Molly, negenentwintig jaar, en ik woon in Zweden. Zes jaar geleden ben ik uit Nederland vertrokken met mijn grote liefde Ritchy, die achteraf toch niet dé liefde van mijn leven bleek. Of beter gezegd: ik niet die van hem, aangezien hij vier maanden geleden iets met een ander begon. Met een Zweedse nog wel. Een cliché dus. Ik haat cliché's.

Ik had het huis – waar we ons knusse nest hadden gebouwd – kunnen opeisen, maar koos voor een gezellige timmerstuga – een huis gebouwd met houten balken – in een gehucht van dertien huizen, dicht bij de bossen en met een wei achter het huis.

De wei hoort niet bij het huis, maar ik pacht hem van de buren.

Ik heb namelijk plaats nodig voor Fientje, mijn shetlander. En voor Moesje en Typje. Moesje en Typje hebben natuurlijk ook plaats nodig. En bossen. Ze hebben absoluut bossen nodig.

Moesje is overigens een bastaardhondje met stippen en wat Typje precies voor een hond is, weet niemand. Zelfs zijn eigenaar niet.

Toen ik ernaar vroeg, zei hij: “*Han är type...*” Aha, dacht ik. Hij heet Type. Ik begreep later pas dat de beste man nog niet was uitgesproken en dat ‘type’ hier ‘soort van...’ betekent. Maar toen was het al te laat en luisterde de hond – zwart stekel-

varkenhaar, wiporen en witte voeten – naar de naam ‘Typje’. Als hij tenminste luistert. Wat niet altijd het geval is.

Kimmy verhuisde ook mee. Kimmy is een zwart-witte kat en Ritchy moet geen katten. Als hij wel gek op Kimmy was geweest, had ik haar natuurlijk evengoed meegenomen. Misschien had ik haar dan júíst meegenomen. Hij had tenslotte zijn Zweedse al.

Omdat ik serieus met Fientje wil trainen, een ongelooflijke band met haar wil opbouwen en zelfs een circuspony van haar wil maken, die ook nog voor de wagen kan en wellicht zelfs dressuur aan de lange teugel leert, heb ik besloten een dagboek te maken, waarbij ik de training – en al mijn vorderingen – vastleg.

En natuurlijk nog wat andere dingen.

Bij een dieetboek leg je tenslotte ook je gevoelens bloot. Noodzaak, beweren de goeroes. Waarom zou het bij een trainingsdagboek dan anders zijn?

VRIJDAG 20 MEI

Vandaag is de eerste dag van de rest van mijn leven.

Wie zei dat ook alweer? Eigenlijk slaat het nergens op, maar het klinkt lekker positief.

Vandaag is in ieder geval de eerste dag van mijn dagboek. Dat is iets wat ik zeker weet. En zekerheid is goed.

Niet dat het slecht met mij gaat... Integendeel.

Het gaat goed.

Ik ben een alleenstaande jonge vrouw met een leuke baan, een aardig huis in een verweg land – Zweden dus – twee honden, een kat en een pony met de naam Fien. Ik kan doen waar ik zin in heb.

Ik hoef met niemand rekening te houden en mijn ex, Ritchy, ben ik allang vergeten.

Het is vandaag vier maanden, twaalf dagen en vijf... nee, vijf en een halfuur geleden, dat hij een eind maakte aan onze relatie. Hij zei dat ik niet goed wijs was.

Maar Ritchy zei zo veel.

Er is niets mis met mij. Ik ben een sterke, alleenstaande vrouw. Als ik dat vaak genoeg herhaal, geloof ik het uiteindelijk zelf. Dat zei Gaby tenminste.

Gaby is mijn Nederlandse vriendin, die helaas nog in het waterlandje woont.

Maar we kletsen nog steeds heel wat af via telefoon en internet. En ze geeft nog steeds – gevraagd en ongevraagd – raad.

Het is vandaag prachtig weer. Bijna windstil en zonnig. Ik heb vanmorgen een uur met Moes en Typje over de hobbelige paadjes in het bos gewandeld, en heb met gevaar voor eigen leven stukken gerooid bos overwonnen op de plekken waar ooit paden waren, maar waar zware bosmachines nu een chaos van diepe kloven, half gevelde boomwortels en slordig rondgestrooide takken hebben achtergelaten en ik heb geprobeerd om daarvan te genieten. Maar mijn hoofd werkt niet altijd mee. Hele verhalen spelen zich af in de grijze cellen van mijn onbewuste bewustzijn of hoe dat dan ook mag heten. Ik voer gesprekken, beleef spannende zaken en maak ruzie. Er gebeurt heel wat in mijn hoofd. Maar ik vergeet wel eens dat er nog een wereld buiten dat hoofd is.

Waar was ik ook alweer gebleven? Oh ja, ik heb dus gewandeld met Moes en Typje. In het bos. Moes had natuurlijk weer iets gevonden om in te rollen. Ze rook naar dood beest en andere viezigheid en haar pels was bedekt met zwart kleverig spul, waarvan ik de herkomst liever niet weet. Ik heb haar onder de douche gezet en met warm water afgespoeld. Ze heeft een hekel aan kou. Moesje is een tropisch hondje, dat in het verkeerde land terecht is gekomen.

Warm water voor Moesje dus.

Nadat ik haar had gewassen, had ik een uur nodig om de douche schoon te schrobben. Alles zat vol met zwarte plaktroep.

Waarom heb ik eigenlijk dieren?

De rest van de dag heb ik doorgebracht met werken en met het eten van *tünbröd* (pannenkoekgevormd brood) met suiker. En met thee. Liters thee.

Morgen ga ik eindelijk Fientje halen. Fientje staat nog in de wei van de achterburen van mijn oude huis, samen met een paar pony's van een oude dame die de zorg niet meer zo goed aankan en het spul binnenkort moet verkopen.

De afgelopen weken heb ik mij uitgesloofd met het op orde brengen van mijn eigen wei en de stal en nu is het dan zover. Fientje komt naar huis.

Plaats genoeg. Te veel plaats eigenlijk, voor een kleine shetlander. Ik voel mij dus verplicht om er een paardje bij te kopen. Een shetlander, denk ik. Een paard hoort tenslotte niet alleen te staan.

Ik heb al honderd advertenties bekeken. Misschien ook een beetje meer.

Zoveel shetlanders gezien... Waarom mijn blik steeds blijft hangen bij die vijftienjarige zwarte ardenner, een uit de kluiten gewassen werkpaard, weet ik niet. Uiteindelijk heb ik mijn rijkleding jaren geleden al aan de wilgen gehangen, na een val met een paard in Zwitserland. Ik durf er niet meer op. Eigenlijk besloot ik toen dat mijn carrière als paardenmeisje was afgelopen, maar paarden bleken een verslaving. Als ik paarden in de wei zag staan, keek ik ernaar zolang het lukte zonder met de auto de greppel in te duiken. En de geur van paarden? Hm... misschien is het wel zoiets als cocaïne snuiven. Volgens Ritchy ging ik er zelfs van hallucineren. Maar

ja, wat weet hij nu?

Ik kocht Fientje dus; een heleboel paard in een heel kleine verpakking. Daar kwam ik achter nadat ik de tuin had omgeploegd met mijn lichaam, toen Fientje besloot dat ze zich van mij niet zoveel hoefde aan te trekken.

Fientje was de reden dat ik Parelli Horsemanship ging doen. Ik ontdekte Parelli twee jaar geleden. Meneer Pat Parelli en zijn vrouw Linda hadden een manier ontwikkeld voor het opbouwen van een veilige en natuurlijke paard-mensrelatie door communicatie, begrip en psychologie, die in schriftelijke stap-voor-stap lessen werden aangeboden. Hapklare brokken dus. Echt iets voor mij. En eerlijk is eerlijk, het was een openbaring.

Nu, na twee jaar studeren, filmpjes kijken en oefenen, ben ik ervan overtuigd dat ik veel meer van paarden weet dan ooit tevoren. Ik heb mijzelf er zelfs op betrappt dat ik in mijn fantasie op een paard zonder zadel en hoofdstel over het strand galoppeerde. Niet dat hier een strand is, maar toch... En dat is met een shetlander niet mogelijk. Met een ardenner misschien wel.

Maar er is natuurlijk een verschil tussen het trainen van Fientje, 80 cm hoog, en een ardenner van 160 cm. En toch... ze heeft zo'n lieve kop, hè?

ZATERDAG 21 MEI

Ik was vanmorgen al om vijf uur wakker. De zon scheen. Een prachtige eerste lentedag. Fientje zou naar huis komen.

Maar vijf uur is een onmenselijke tijd. Niemand staat op om vijf uur.

Bovendien was ik nog moe. Ik had de halve nacht gepiekerd over Fientje. Ze kwam naar huis, maar ik had nog steeds geen vriendje of vriendinnetje voor haar.

Logisch gezien was dat geen echt probleem. Een pony overleeft een paar dagen zonder soortgenoot heus wel en Sarah, de dochter van de burens, had aangeboden haar fokmerrie uit te lenen als gezelschap.

Maar logica is nooit mijn sterkste kant geweest en de fokmerrie van Sarah is een torenhoog opgewonden standje. Ze zou ongetwijfeld mijn Fientje vermorzelen.

Ik draaide nog een keer op mijn zij, maar mijn lichaam was al opgestart. Ik wist dat ik niet meer kon slapen.

Ik stond dus toch maar op en ontbeet bij mijn laptop, terwijl ik de advertenties nog maar een keertje doornam.

Op de een of andere manier belandde ik toch weer bij de ardenner.

Ze leek eigenlijk wel op een shetlander, maar dan een beetje erg veel groter.

Natuurlijk wilde ik geen ardenner kopen.

Maar een keertje bellen en wat informatie inwinnen, kon

geen kwaad. Dacht ik.

Rond de middag zat ik dus in de auto – een trouwe aftandse kanarigele Suzuki Samurai – en reed tweehonderd kilometer om een ardenner te bekijken die ik absoluut niet wilde kopen. En dat terwijl ik Fientje nog niet eens had opgehaald.

De ardenner bleek Thea te heten – ze is vast niet Zweeds van oorsprong – en was veel te groot en veel te breed. Bovendien kon ze bijna niets. Ze was vijftien jaar oud, maar had alleen in haar jonge jaren hout gesleept en met kleine kinderen op de rug rondgesjouwd. Honderd procent betrouwbaar, vertelde de eigenaar – een kleine man zonder tanden – stralend van trots. Hij was graag bereid om haar meteen te brengen, liet hij weten. Hij grijnsde erbij.

Maar wat moest ik in hemelsnaam met een kasteel van een paard dat niets kon?

Ik kocht haar natuurlijk toch en reed zingend naar huis. Zingen is geen sterke kant van mij, maar niemand hoorde het, dus kon het. Al kreeg ik wel even een rood hoofd toen een man met een Fiat mij passeerde, daarbij naar mij keek en even fronste.

Fientje haalde ik na het avondeten – een soort groenteommetlet naar eigen recept, met veel kaas – met de fiets op. Natuurlijk gedroeg Fientje zich voorbeeldig op weg naar haar nieuwe thuis. Ze sprong maar een keer de greppel in, waarbij ik met de fiets achter haar aan dook, maar we overleefden het allebei en ik wist haar er na drie kilometer zelfs van te overtui-

gen dat we echt nog een stukje verder moesten dan het plekje waar ze zeer beslist de ankers had uitgegooid. Een zak wortelen en een kilo appels bleken goede hulpmiddelen.

In ieder geval tot ongeveer zeshonderd meter voor mijn huis. Toen had ze ver genoeg gelopen, vond ze.

Ik moest haar dat laatste stuk voorttrekken over de straat, de fiets onhandig meeslepend. En dat alles onder toeziend oog van de lachende boeren in de omgeving.

“Je moet dat beest onder zijn kont schoppen,” meende Sarah, toen ik haar huis passeerde. “Ze moet weten wie de baas is.”

“Dat weet ze al,” zei ik vermoed. En dat is ook zo. Fientje weet precies wie de baas is. Zij.

Mijn nieuwe aanwinst kwam een halfuurtje later. Ik zag Sarah op afstand toekijken, toen Thea een oude kleine gammele vrachtwagen uit denderde. Haar eigenaar bungelde vrolijk ergens aan het andere eind van het touw.

“Waar moet ze naartoe?” vroeg hij, terwijl hij zijn hakken in de grond probeerde te planten in een vruchteloze poging Thea uit mijn tuintje te houden.

“De wei. De wei.” Ik wees paniekerig naar de wei en zag hoe Thea’s voeten indrukwekkende putten in mijn keurige grasveldje creëerden.

“Ah, de wei.” Het leek voor hem als een verrassing te komen. Heel even verwachtte ik dat hij het touw, met daaraan Thea, in mijn hand zou duwen en haastig zou vertrekken. Maar ik had hem nog niet betaald dus dat deed hij niet. Maar ik zag dat hij het had willen doen.

Hij probeerde Thea ervan te overtuigen dat ze echt met hem mee moest, maar Thea bliefde liever het gras in mijn tuin. In ieder geval totdat ze Fientje zag.

Ze hinnikte enthousiast en dreunde in een mak drafje richting wei, totaal niet gehinderd door haar bijna ex-eigenaar aan de andere kant van het touw.

Heel even vreesde ik voor Fientjes leven toen de man het zwarte monster in mijn wei los liet. Maar dat bleek onterecht. Thea mocht Fientje en Fientje mocht Thea. Fientje is erg sociaal. Zolang het maar duidelijk is dat zij de baas is in de wei. Daarover liet ze ook nu geen twijfel bestaan.

Thea vond het best.

“Wat is dat?” vroeg Sarah later, toen ze ongevraagd een kijkje kwam nemen.

“Een vriendinnetje voor Fientje,” vertelde ik.

“Ah. Waarom koop je zoiets?” Ze trok een vies gezicht.

“Waarom geen rijpaard? Daar heb je tenminste iets aan.”

“Aan een ardenner heb je meer,” beweerde ik. “Daar kun je mee rijden en mennen en je kunt haar het zware werk laten doen.”

“Met dat daar kun je volgens mij helemaal niets,” meende Sarah met een knikje in de richting van Thea.

Nu had ik al vanaf het begin mijn bedenkingen bij Sarah. Ze is geen moment onvriendelijk tegen mij geweest, maar ze is veel te knap – slank, blond en het gezicht van Agnetha van Abba – tegenover mij: te klein, te mollig en schouderlang op

stro lijkend haar. En ze heeft een arrogante uitstraling. Misschien is ze ook alleen zelfverzekerd, maar ik wantrouw per definitie zelfverzekerde mensen.

Ik wantrouw dus ook Sarah. Het mag duidelijk zijn, dat mijn beeld van Sarah op dat moment bepaald niet verbeterde.

“Ze kan alles,” beet ik haar, misschien iets te pinnig, toe. Ik was tenslotte moe.

Sarah scheen mijn kribbigheid niet eens op te merken. “Ze heeft geen manieren,” vond ze. “Levensgevaarlijk.”

“Ik ga haar trainen.”

Sarah wierp mij een zeer bedenkelijke blik toe. “Ah,” zei ze. Strikt genomen zei ze niets verkeerd, maar het voelde als een regelrechte belediging. “Succes daarmee.” Ze draaide zich om en vertrok.

En daarmee wist ik definitief dat ik haar niet mocht.

Sarah was een rijkeluis kind met een stal vol dure paarden. Wat wist zij nu?

Ik wierp nog een laatste blik op mijn gehavende tuin en ging naar binnen.

Nu zit ik aan de oude tafel in de woonkamer en kijk ik door het raam naar buiten. De ondergaande zon kleurt de horizon rood en tekent een gouden rand om de vredig, zij aan zij, grazende paarden.

Het kan toch onmogelijk een verkeerde zet van mij zijn geweest? Toch?

ZONDAG 22 MEI

Vanmorgen bijna uitgeslapen. Het was zes uur, toen ik wakker werd.

Volop zon en een blauwe hemel. Kan het beter?

Toen ik door mijn slaapkamerraam naar buiten keek, lagen Fientje en Thea – half verscholen in een lichte ochtendnevel – in de wei languit te dutten, lekker dicht bij elkaar.

Ik heb daar minstens tien minuten gestaan en naar mijn sprookjespaarden, de rustig kabbelende rivier achter de wei en de horizon met bomen en gekleurde huisjes gekeken. Het geheel straalde een zeldzame rust uit.

Na mijn ontbijt heb ik thee gedronken op een rotsblok in de wei bij de paarden.

Sarah was verderop al druk in de weer.

Ze had een zwart heethoofd opgezadeld, die op de plaats stond te dansen. Sarah was echter vliegensvlug met opstappen. Ze zat in het zadel voordat de zwarte de kans kreeg om de benen te nemen. Beetje jammer.

Ik dacht aan de wijze woorden van Parelli en een handvol andere paardentrainers die ik op de voet volg: Een paard dat niet blijft staan tijdens het opstijgen, geeft daartoe geen toestemming. Het voelde goed te weten dat Sarah het verkeerd deed. Domme Sarah.

Ik zag hoe ze het zwarte mormel in toom hield terwijl ze naar de rijbak reed en daar zowaar – helaas – erin slaagde het beest

te laten doen wat ze wilde. De zwarte protesteerde hier en daar aardig, maar daar trok ze zich niets van aan. De keren dat hij het te bont maakte, kreeg hij een tik.

Volledig onterecht, natuurlijk.

Dat haar paard uiteindelijk wel deed wat ze wilde – iets wat ik dan weer niet altijd van Fientje kan zeggen – negeerde ik maar even.

Maar wat ik niet negeerde was de jonge man die bij de rijbak stond en naar Sarah keek.

Ik had hem nooit eerder gezien. Hij zag er leuk uit. In ieder geval vanaf een afstand.

Een meter vijftientig lang, schatte ik. Leuke bouw en aardig gezicht. Hij droeg een petje, wat hem een jongensachtige uitstraling gaf.

Terwijl ik mijn best deed om de nieuwkomer nauwkeurig te bestuderen, stak Fientje onverwacht haar kop onder mijn arm door omdat ze een dringende behoefte voelde aan aandacht en kriebels. Mijn mok thee vloog door de lucht, maakte een salto en goot zijn best wel hete inhoud uit over mijn schoot.

Geschrokken sprong ik overeind en voerde een soort india-nendans uit. Het hielp niet tegen de pijn.

Ik trok daarmee echter wel de aandacht van de jonge man bij Sarah.

Verbijsterd keek hij naar mij en ik hoorde Sarah zelfs op afstand bijna grinniken. Mijn hoofd werd natuurlijk rood. Ik zag het zelf niet – er is tenslotte geen spiegel in de wei – maar ik voelde het des te beter.

Ik wendde mij haastig van hem af, wilde weg lopen en botste tegen Fientje op, die mij de pas afsneed omdat ik haar nog steeds niet had gekriebeld.

Ik gaf haar een snelle kriebel en vluchtte de wei uit.

Thea bekeek het hele gebeuren vanaf een gepaste afstand en ik zag haar denken: is dat nu mijn nieuwe baas? Heb ik weer...

En daarmee had de ochtend iets van zijn magie verloren.

Ik voelde mij een beetje belabberd toen ik mij binnen weer omkleedde. Ik had vandaag uren in de wei willen doorbrengen zodat Thea mij leert kennen. *Undemanding time*, zoals meneer Parelli het noemt. Maar daar is dus niet al te veel van terecht gekomen. Niet op dat moment en niet later op de dag, want ik kon het niet laten om naar High Chaparall, het wilde westen van Småland, te gaan.

De westernstad heeft gisteren de poorten voor het seizoen geopend en dat is iets waar ik elk jaar opnieuw naar uitkijk. Ik hou van de sfeer van het stadje. Op het moment dat je door de poort loopt, lijkt het alsof je een Westernfilm binnen wandelt. De houten huizen en gebouwen zoals saloons, smederij, bank, schoenmaker, schooltje en station zijn knappe immitaties uit het oude Wilde Westen en de stoomtrein maakt de sfeer helemaal af. En natuurlijk zijn er paarden. Overal. In de stallen, op straat, voor de postwagen. Werkelijk overal. Fanaatieke westernliefhebbers – van 0 tot 99 jaar – brengen maanden door op het terrein van het park, uitgedost als cowboys, trappers, mexicanen en indianen. Op gezette tijden trekt de

tijdelijke bevolking van het stadje en de dagjesmensen in gebloemde knielange katoenen broeken naar de arena van River City om de spectaculaire westernshow met stuntmannen te bezoeken of indianendansen te bewonderen in de indianen-nederzetting.

Ik geniet graag van het mensen-kijken in High Chaparall op een terrasje met een wafel met jam en slagroom of een softijsje met van die chocoladekorrels erop voor mijn neus. Allebei kan natuurlijk ook. En dat heb ik vandaag dus ook gedaan.

Op de terugweg ben ik nog even de ICA supermarkt binnen gelopen. Handig, dat de winkels hier zelfs op zondag open zijn.

Tegen de tijd dat ik thuis kwam begon het te waaien en hoorde ik in de verte wat donderslagen. Alsnog tijd in de wei doorbrengen, leek geen optie.

De bui heeft uiteindelijk toch niet doorgezet en de hemel is weer helder. Maar nu is het te laat om nog naar buiten te gaan. Bovendien heb ik mij pyjama al aan.

Ik denk dat ik me dadelijk met een mok mandarijntjesthee voor de televisie verschans. Ik geloof dat er een komedie op komt. Iets met Julia Roberts.

Wie zou trouwens de knapperd zijn, die bij Sarah stond te kijken?

MAANDAG 23 MEI

Een werkdag. Al die mensen die mij benijden omdat ik thuis werk en mijn eigen tijd in kan delen, hebben een te romantische voorstelling van het leven als illustrator.

Zelfs creatieve zielen, zoals ik, moeten centjes verdienen en derhalve werk afleveren. Ik doe dat bij voorkeur van maandag tot vrijdag, hoewel ik me tegenwoordig ook wel wat zijsprongen permitteer. Ik heb namelijk geen hekel aan mijn werk en zit de laatste vier maanden ook wel eens op zondag achter de werktafel.

Ritchy had er een hekel aan, als ik dat deed. Maar Ritchy is vertrokken. Weg.

En ik kan lekker doen waar ik zin in heb. Sinds vier maanden, vijftien dagen en zes uur. En een kwartier.

Ik zat vanmorgen dus ijverig te werken toen Typje voorbij wandelde en ik bijna van mijn stoel viel van de stank die als een zware wolk om hem heen hing. Het was alsof er een kudde dode beesten passeerde. Ik had hem nog wel afgespoeld toen we terugkwamen van de wandeling. Moes trouwens ook, want die had alweer in de viezigheid gerold en zag er bij thuiskomst uit als het verschrikkelijke moerasmonster.

Ik weet niet zeker of Typje het voorbeeld van Moes heeft gevolgd of dat het door de modderpoel kwam, waar hij vol overgave in dook...

Tijdens de wandeling honderden schone waterpoelen gezien,

maar Typje koos de enige uit die zo zwart was als de nacht, voor een verfrissende duik.

Ik denk dat ik niet wil weten hoe dat kwam dat die poel zo intens zwart was en wat zich onder dat troebele oppervlak bevond.

Ik dacht bij thuiskomst dat ik de modder met afspoelen kon verwijderen en tot op zekere hoogte was dat waar. De pootjes werden weer wit? Maar ik rook later dus dat schijn bedriegt. Ik heb hem dus maar onder de douche gezet. Die was toch nog smerig na Moesjes wasbeurt.

Het lijkt erop dat dit een dagelijks terugkerend ritueel wordt. Het werken schoot toch al niet op. Terwijl ik mijn post op de e-mail bekeek – nodig als je voor jezelf werkt en een goed excuus nodig hebt om het echte werk nog even uit te stellen – raakte ik afgeleid door de sites die zomaar plotseling tevoorschijn sprongen, en spullen voor paarden verkochten.

Goed, misschien sprongen ze niet helemaal zomaar tevoorschijn, omdat ik toch wat woordjes intypte die daarmee te maken hadden en de sites aanklikte, maar ik wilde echt alleen maar even snel kijken.

Ik verontschuldigde mijn eigen gedrag tegenover mezelf met de gedachte dat ik nu eenmaal spulletjes nodig had voor mijn nieuwe project, Thea. Een bitloos hoofdstel. Ik heb ijzer in de mond afgezworen vanaf het moment dat ik tijdens een kort verblijf in Nederland mijn volwassen neef zag leiden onder het juk van een beugel. En daar trok nog niet eens iemand aan!

Maar een bitloos hoofdstel voor een ander hoofd dat dat van een warmbloed of quarter leek niet beschikbaar. Het zoeken van een zadel was al even onmogelijk. Maatje ardenner scheen niet te bestaan. Een boomloos zadel misschien? Of een speciaal werkpaardenzadel? Ik zocht wat voor- en nadelen van de zadels op in verschillende forums en las een paar informatieve sites. Kortom... ik zat al uren te surfen totdat ik mijzelf stevig toesprak, een derde mok kant-en-klare choco-Mocha maakte en eindelijk aan het werk ging.

Ik had vandaag grondwerk willen doen met Fien en Thea, maar daar is dus niets van terechtgekomen. Ik moest als een idioot aan het werk om mijn dagopgave af te krijgen en daarna nog even aan de boekhouding te werken. Want met dat laatste ben ik ook alweer een maand te laat.

Nou ja, dan kan Thea nog een dagje extra wennen. Dat is alleen maar goed, neem ik aan.

Bovendien waait het de hele dag al heel erg hard. Wind maakt paarden nerveus.

En met een nerveuze tientonner wil ik niet werken.

Toch zag ik Thea languit in het gras liggen, daarstraks. Ondanks de harde wind. Fientje stond ernaast als een kleine waakzame kabouter. Zou Thea weten dat niemand haar iets kan doen en dat ze heus niet wegwaait?

Sarah bereed trouwens evengoed haar paarden, zag ik. Ondanks de wind.